

זלמן שושי וינדר:

„אני חושבת/ת שהניתוח מסרס את התענוג המיני!“

מנחם זילברמן:

„צריך שיהיה סדר ובשביל זה — צריך מיטרה!“

איימי ארווינג:

„הרגע המרגש בחיי היה כשבני צעד צעד ראשון!“

נמסר כי משרד הבריאות החליט לממן ולאשר ניתוחים לשינוי מיין. הניתוחים יבוצעו בבתי החולים בארץ, בידי מנתחים ישראלים. אין ספק שהחלטה זו היא חג גדול לקהילת הקוקסינלים בארץ, ובעצם גם שימחה לכל אדם ליבראלי כאן. ביקשתי מזלמן שושי, המכנה עצמו מזכיר איגוד הקוקסינלים, שיספר איך קיבלו את ההודעה חב-ריו חברותיו.

היתה שימחה גדולה מאוד. כולנו הרגשנו שצערנו צעד גדול קדימה. היו חיבוקים, נשיקות והרבה מאוד בקבוקי שמפניה נשפכו לכבוד משרד הבריאות והחלטה שלו.

● **אפשר לזקוף לזכותכם את ההחלטה הזאת? הבקשות שלכן במשך שנים עזרו?**

אני מניח שגם זה עזר, אבל נדמה לי שכמישרד הבריאות הגיעו למסקנה שאם יאשרו ניתוחים בארץ, זה יוריד מהכביש קוקסינלים רבים שעוברים רק כדי לחסוך את כמה עשרות אלפי הדולארים שהיו נחוצים עד היום לניתוח בחו"ל.

● **כלומר, מהיום והלאה הקוקסינלים לא יעסקו בזנות?**

אחוז קטן יותר. אלה שעברו רק בשביל הניתוח, יפסיקו לעבוד.

● **אתה בעצמך נרשמת לניתוח?**

לא. אני מתנגד לניתוחים האלה. אני חושב שהניתוח מסרס את התענוג ממין. אם יש לי לב של אשה ונטיות של אשה והרגשה של אשה — זה מספיק לי. במצבי היום, אני נהנה מאורגומה. אם אעבור את הניתוח, אומנם יהיה לי אכזריות של אשה, אבל תענוג ממין כבר לא יהיה לי לעולם.

● **אני מבינה שאתה במיעוט. רוב הקוקסינלים רוצים לעבור את הניתוח.**

בגלל זה שהם רוצים לעבור ביום ולא בלילה. עד היום, כל הקוקסינלים היו עוברים בלילה, כי הקליינט לא רואה בחושך מה הוא משגל, אבל לעבור בלילה זה להיות כל הזמן עם רגל אחת בקבר. אף פעם אתה לא יודע אם תחזור הביתה חי.

● **ובכל זאת, אתה ממשיך לעבוד בלילה.**

אני כבר 25 שנה במיקצועי. יש לי כושרי הבחנה יוצא מן הכלל. תוך חצי רקה אני עושה לקליינט שלי דיאגנוזה אלימות, ואם אני רואה שהוא אלים — אני מתחפף ממנו.

● **כמה קוקסינלים יש היום בארץ?**

במחוז תל-ברוך יש כ-70.

● **וכמה מהם נרשמו כבר לניתוח?**

נרשמו שניים. אבל אני מניח שבמימים הקרובים יירשמו עוד הרבה מאוד. זה לא פשוט לעכל את מה שקרה. לוקח זמן לראות שזה ממש.

לאחר הלווייתו של ראש עיריית שכם ט'עפר אל מצרי ירה שוטר ישראלי אל עבר ההמון. ירה — מילא, זה כבר קרה בעבר. העניין הוא שהפעם צילמו את השוטר היורה, וכל העם ראה את התמונות בטלוויזיה. ולכן, כמובן, היה צריך לחקור את הפרשה.

השבוע הגיעה החקירה לסיומה. מסקנות הוועדה הן שהשוטר פעל כשורה. הוא ירה מעל ראש ההמון, ורק בגלל טעות אופטית כל העם חשב שהוא יורה בגובה הכתפיים. אבל כדי שלא יחשבו חלילה וחס שהמיטרה מקילה ראש בשוטריה, מורסם כי השוטר יועמד לדין בגלל זה שהוא לא חשב כובע ועישן סיגריה.

עם מיטרה כזאת, מי צריך סאטירה בארץ? ובכל זאת פניתי למנחם זילברמן, שלפעמים חוטא בכתיבה סאטירית, ושאלתי אותו מה הוא מתכוון לעשות עם הסיפור הזה.

אני חושב שזה סיפור מאוד רציני. המיטרה צודקת. זה מאוד לא בסדר ששוטר מעשן. אחת כמודך שמרעילה את הסביבה בצורה אינטנסיבית כבר שנים, צריכה לדעת את זה. אז יכול להיות שאותך לא יאסרו, אבל בטח בסוף ישלחו אותך לאוניברסיטה בגדה.

המיטרה יודעת ששוטר מעשן מוזק להרבה יותר אנשים משוטר שיורה כמה כדורים בגובה הכתפיים. הם צריכים לעשות משהו בקשר להרעלה של הציבור. אז אני חושב שזה יפה מאוד שהם מתחילים בשורותיהם.

● **כלומר, אתה חושב שהמיטרה בסדר במיקרה הזה?**

כמובן. השוטרים צריכים להגן עלינו. זה תפקידם. צריך לטפל בכל המעשנים בארץ, והנה הם התחילו. העניין הוא שהשוטרים יודעים שמישפטים נגד מעשנים זו סחבת. אז בשביל לפתור את הבעיה מהר, הם יורים בגובה הכתפיים, ורק בטלוויזיה זה נראה אחרת. בגלל זה שצילמו לא בלייך טוב.

אני בכלל בעד מיטרה. הלוואי ויהיו עוד שוטרים כדי לשמור על הסדר. את ראית מה הולך בחוכבות? כל אחד הולך לאן שהוא רוצה — ממש בלגאן. איי אפשר להמשיך בצורה כזאת. צריך שיהיה סדר, ובשביל זה צריך מיטרה. ואת, במקום להודות לשוטרים, את מושכת אותי בלשון כדי שאני אגיד שהם מצחיקים. הם לא מצחיקים. את מצחיקה בעצמך. זהו.

כולם ידעו שהם בארץ. בתוך חמש סוויטות במלון ימית בתל-אביב. סוויטה אחת למפיק בימאי סטיבן ספילברג ולאשתו. השחקנית אימי ארווינג, סוויטה אחת להוריו של סטיבן. אחת להוריה של אימי והרביעית לבנם של ספילברג וארווינג ולמטפלת שלו.

הבעיה היחידה היתה שכל החמולה הענקית הזאת סירבה בתוקף לדבר עם העיתונות הישראלית. רק כשע-תיים לפני שאימי ארווינג ובנה הקטן טסו הביתה, היא נראתה לענות על כמה שאלות.

● **מדוע סירבת להתראיין, הרי זה חלק מהמיקצוע שלך?**

אני באתי לעשות כאן את עוץ לי גוץ לי. עברתי קשה מאוד כמשך כל החודש, ובכל פעם שהיה לי רגע פנוי רצתי למלון כדי לבלות עם בעלי, סטיבן, שבא לבקר אותי כאן, ועם בננו, מקס. לא היה לי זמן לראיונות ולא היה לי מה להגיד.

● **זו פעם ראשונה שאת עובדת בהפקה ישראלית, עם צוות ישראלי, בישראל. איך היה?**

היה נהדר. כל הזמן, כולם היו נחמדים וטובים אליי כלי גבול.

● **אולי תספרי איך הרגשת בערב חלוקת פרסי האוסקר, בשאת כאן ובעלך, שלדעת רבים מאוד הוא הגאון הקולנועי האמיתי של השנים האחרונות, לא קיבל שום פרס?**

אין תגובה. שאלה אחרת בבקשה.

● **את וסטיבן הייתם זה עם זה 10 שנים. איך זה שעד היום לא שיתקת אפילו באחד מסרטיו?**

סטיבן ואני התחתנו רק כשנולד הבן שלנו, לפני תישעה חודשים. לפני זה היינו ביחד 10 שנים רצופות פרידות. ככל פעם שהיה מדובר על סרט משותף, היינו נפרדים. עכשיו אנחנו מישפחה מאושרת, ובאמת כנראה הגיע הזמן לתכנן סרט משותף.

● **האם היה כאן בישראל איזה רגע מיוחד בשבילך, איזו חוויה מיוחדת?**

ועוד איך היה! אחד הרגעים הכי מרגשים בחיים שלי היה כאן בישראל, בתל-אביב, במלון ימית. הבן שלי צעד את הצעד הראשון שלו כדי לחבק אותי. לא שוכחים רגע כזה.